

“DET ER FOR ÅNDSSVAGT!” Sådan sagde jeg til mig selv, da jeg blev ved med at vende tilbage til den tanke, at jeg vil skrive dig et langt rejsebrev. Gider du overhovedet læse det? Er det bare for meget? Hvad siger det dig at læse mine tanker og oplevelser?

Nå, men det kan ikke nytte noget. Jeg har lyst til at skrive til dig. Så må du gøre med brevet, hvad du vil. Faktisk tror jeg ikke, du vil smide det ud. Jeg bilder mig storsnudet ind, at du undervejs i læsningen vil tænke, at det er ok.

KLOKKEN ER TIDLIGT MORGEN. Jeg skal til Indien i tre uger. Fra Kastrup Lufthavn. Men først med toget fra Jylland. Jeg var vågen, da vækkeuret ringede. Selvom det slet ikke er min første rejse langt væk, så har jeg ikke været i Indien før og har en dejlig følelse af, at det kan blive en god rejse.

Du kender godt det der med, at man går og glæder sig til noget. Man kan glæde sig meget over små ting - lige så meget som til store ting. Jeg kan glæde mig vildt meget til at skulle i biografen for at se en film, og sådan havde jeg også glædet

mig til at skulle til Indien. Det er vigtigt at kunne glæde sig til noget. Både små og store ting.

Der er et eller andet smart hoved, der engang har sagt, at forventningens glæde er den største. Det er noget gas. Selvfølgelig kan det være en dårlig film, eller rejsen til Indien kan ende i en stor diarré-fest, men man kan da ikke bare sige, at forventningens glæde er den største. Jeg gider ikke høre på den slags fraser. Fraser er noget bras, for de lyver tit: "Jeg er jo ikke teolog," kan du sommetider høre voksne kristne mennesker sige, bare fordi de er bange for at få ørerne i maskinen, hvis de siger det, de egentlig mener. Uanset hvad man er, skal man da sige sin mening.

MEN TILBAGE TIL VÆKKEURET. Ud i bad. Og så kaster jeg mig over min sidste standard-morgenandagt inden rejsen. Jeg kommer til at savne andagten. Jeg er et vanemenneske. Måske fordi jeg er dovent anlagt, har jeg været nødt til at tillægge mig vaner. Ting jeg bare gør. Jeg beder nogle minutter, læser lidt i en speciel andagtsbog, beder lidt igen, læser lidt i Bibelen, beder, og så er det det. Alle tiders. Supergod vane jeg har der. Den vil jeg anbefale.

Så vækker jeg fru. Hun dufter af søvn og seng. Men hun skal køre mig til toget, så jeg hører ikke på brokkeriet. Der er ting, der bare skal gøres. Toget venter ikke. Derfor er det ud af dynen, kaffe og havregryn og så ellers ud i bilen. Nu kommer den der irriterende tanke: Har jeg husket alt? Argh, kender du det? Følelsen af at have glemt noget vigtigt. Åndssvagt, når man nu ved, at den kuffert bare er pakket med allerstørste omhu. Inklusive alt for mange underbukser. Det er noget af det, jeg er bange for. At rende tør for underbukser. Hvor mange skal man have med til tre uger? Gæet selv. Eller hvor langt kan man komme på én tube tandpasta?

På togstationen blev fru næsten ked af det. Hun synes, tre uger er lang tid uden mig. Så jeg kom til at grine. Ikke af hende, men af situationen. Man kan altså nemt komme til at grine på de forkerte tidspunkter. Grine af noget andet end det, folk tror, man griner af. Jeg kender en, der let kommer til at grine, når han får en skideballe. Det er ikke, fordi han er ond, bare fordi han har masser af humor.

IND I TOGET, og så handler det bare om at slappe af, inden jeg skal møde min rejsekammerat to stop senere. Han steg

på, og fra da af havde jeg den følelse, at hvis jeg har glemt noget, så finder vi ud af det. Det er fedt at rejse sammen med en god ven. Nå, men vi kom godt til lufthavnen, og de opdagede ikke noget mistænkeligt ved os, da vi skulle tjekke ind. Jeg hader indtjekning. Jeg er så sikker på, at den ikke går. At de opdager noget ved mig, som ikke er ok.

Sådan har jeg også haft det med Gud. Det er rigtigt. I mange år havde jeg den følelse, at Gud ikke var tilfreds med mig. Det var det, jeg hørte dem sige fra prædikestolene. Det var det, jeg kom til at føle indeni. Og det var det, jeg godt kunne forstå, for Gud kan da umuligt være tilfreds med en knægt som mig, der ikke er verdensmester i perfekt opførsel. Jeg var sikker på, at hvis Gud krævede pas for at slippe mig gennem porten til himmerige, så havde jeg ikke det rigtige pas. Gad vide, om det stadig er den frygt, der stikker sit grimme hoved op, når jeg skal igennem en paskontrol? Det vil jeg tænke lidt over.

VI SIDDER I FLYET. Vinduesplads til mig. Pyt med det. Så kan jeg se lidt på verden imens. Arabisk musik i højttalerne. Vi skal mellemlande i Qatar. Man skal ikke tro på alt, hvad

man kan læse på nettet. Heller ikke Wikipedia. Engang troede jeg, Wikipedia var ok. Men da jeg læste om nogle ting, hvor jeg selv vidste en del, og fandt ud af, at det, de skrev, ikke var sandt, så holdt jeg op med bare at tro på dem. Det er i det hele taget klogt at være lidt skeptisk. Generelt. At krydstjekke sine oplysninger. Men denne her fra Wikipedia vil jeg mene er ok: *Qatar: en lav, gold halvø, der strækker sig 160 km ud i Golfen. Der er ingen floder. Topografien er overvejende flad med højder fra 10 meter op til 73 meter i Dukhanhøjderne. På grund af beliggenheden ved den Persiske Bugt er klimaet hele året meget varmt og der er ofte sandstorme.*

Det vil jeg sige dig: Da vi stod ud af flyet i Qatar, var det som at gå ind i en åben ovn. Først troede jeg, det var flymotorens infernalske varme. Men niksen. Luften var tung af fugtig varme. Så stor forskel på temperatur på så kort tid. Det virkede nærmest naturstridigt med sådan en varme.

Men den oplevelse havde vi ikke så længe, for selv inde i lufthavnbusen var der A.C., hvilket betyder Air Condition. Det fandt jeg ud af i Indien. Air Condition hedder A.C. Det er

så smart med forkortelser. LMU, DSB, IMU, FDB, ELU, DBU, KFS, SAS. Og nu også A.C.

Det er underligt at gå rundt i lufthavnen i Qatar. Det er det med tøjet. Mænd og kvinder i arabisk tøj. Mange kvinder, der kun kan se ud gennem en sprække i hovedbeklædningen, og mænd i lange, hvide kjortler. Kender du det der at undre sig over de andre religioner? Hvorfor det tøj? Hvorfor de regler? Gad vide, om de har det godt? Hvad tænker de om os? Hvad mener de om Gud? Gad vide, hvad der sker, hvis vi begynder at snakke om Jesus med dem?

Vi skal ikke være så bange for de andre religioner. Man kan tro, de er vældig mystiske og måske farlige. Fordi de er så synlige. Når vi kommer til Indien, skal jeg fortælle dig lidt om hinduerne. De går alle rundt med en malerplet i panden.

Det, der adskiller kristendom fra alle religioner, er Jesus. Og det går altid an at snakke om Jesus. Møder du nogensinde en, der ligner noget fra en anden religion, så spørg ham eller hende, hvad han mener om Jesus, og så får I en god snak om ham. Hans navn findes både i islam og hinduisme, men de

ved ofte ikke, hvem han i virkeligheden er. Det kan vi godt tage og fortælle dem. Hver især på vores egen måde.

VIDERE IND I NYT FLY. Min rejsekammerat kan godt li' at flyve. Og dog, jeg så sandelig, at han gjorde korsets tegn foran sig, lige da flyet satte sig i bevægelse mod Indien. Han fik mit smil, men også min forståelse. At gøre korsets tegn foran sig vil sige, at man med tre fingre lige så diskret tegner et korstegn over sit bryst. Jeg ved ikke, om han gør det hjemme i toget hos DSB, men når flyet sætter sig i bevægelse, og man om lidt er oppe i 10 kilometers højde, så er man jo lissom der, at går det galt, er der ingen redning. At gøre korsets tegn foran sig betyder, at hele ens liv lægges hen til Jesus. Eller ind foran korset.

I min vielsesring står min kones navn. Det betyder, at jeg tilhører hende og kun hende. Når man gør korsets tegn for sig, betyder det, at man vil høre Jesus til og kun Jesus. Hele ens liv, skidt og kanel og alt, hvad der er mig, får Jesus, når jeg tegner korsets tegn foran mig. Skulle vi dratte ned på flyveturen til Indien, så ville min rejsekammerat dratte ned i Jesu hænder. Han vil dø, men leve videre hos Jesus. Det vil vi

som kristne gøre, uanset om vi gør korsets tegn for os eller ej, for i dåben blev der gjort korsets tegn hen over vor pande og bryst, og det holder hele livet, når vi tror på Jesus.

Men at gøre korsets tegn foran sig kan også betyde, at man beder Jesus om, at man *ikke* dratter ned. “Jesus, pas på mig!” kan man hviske eller tænke og så gøre korsets tegn foran sig. Jeg gjorde det ikke i flyet, men gør det hver morgen. Da mine børn var små, gjorde jeg det over dem, mens de lå og sov. Tegnedes Jesu kors over dem. “Jesus, pas på ham/hende!” hviskede jeg så. Det er alle tiders, at man kan gøre sådan.

FLYMAD. Jeg har hørt nogen tale dårligt om flymad. Hold nu op. Flymad er godt. Jeg fik kylling, ost, brød, juice og en del mere, jeg har glemt. Mand, det var godt. Bare tryk på en knap, og du kan få en cola mere! Jeg kan altså ikke lade være med at tænke på Bibelen, når jeg spiser flymad. Ikke hver gang, slet ikke, men når jeg lige nu sidder og tænker efter, så er det jo med flymad som med Bibelen. Man sidder der på sin flade, kigger måske ud på verden gennem det lille vindue, hører måske lidt musik eller ser en film, hvis flyet har den slags, og så kommer flymaden rullende! “Hvad skulle

det være, fisk, kylling eller vegetarmad?” “Jo tak,” siger jeg, “jeg kan da godt li’ fisk”. Og så kan man ellers sidde der og spise og have det rart.

Bibelen? Jo, den er hverken fugl eller fisk, men åndelig mad fra Gud. At læse et vers eller to om dagen er som god flymad. Man sidder bare der og får det hele serveret, bliver tilpas mættet, klapper den sammen, og det var så det. Flymad tænker man over, når man åbner for herlighederne. Gad vide, hvad det er for noget? Kan man tænke. Sådan også med bibelversene. Gad vide, hvad det betyder? Og så kan man tænke lidt over det. Det er da stort.

OG SÅ BLEV KLOKKEN 04:30 om morgenen. Flyets enorme krop glider stille ned på landingsbanen. Vi er i Indien. Byen hedder Hyderabad. Fremmed land. Aldrig været der før. Underlig lufthavn. Og så skal vi igennem den der kontrol igen. Visa og paskontrol. Jeg hader det. Jeg er stensikker på, at de opdager noget ved mig, der ikke er godt nok. Og så ryger jeg ud i megaproblemer. Fængsel? Der var 4 foran mig. 3, 2 – og pludselig vinker kasketten mig hen til sig. Han sidder i et bur og ligner en inder. Bladre, blade i mit pas. Han ser træet

op på mig. Giver mit pas nogen på sinkadusen med sit stempel, og så kan jeg frit spankulere ind i Indien. Indien er mit. Sådan. Min rejsekammerat var ikke så heldig. Hans kasket inde i buret var sur. Jeg nåede lige at tænke, at vore veje nu skulle skilles. Han i fængsel og jeg alene i Indien. Men det gik. Kasketten gav sig. Surt job. Det er da ikke sjovt at være kasket klokken 04:30 om morgenen.

Sammen gik vi ind i Indien uden at vide noget som helst om, hvad der ventede os. Og dog. Udenfor ventede en mand med et A4-ark, hvorpå der stod AICC. Yes, det var vores mand. Han ville køre os hen til et hotel, hvor vi kunne sove lidt. AICC betyder *All India Christian Council*. Det er en organisation, der støtter kristne menigheder i Indien. Hjælper de forfulgte kristne.

FORFULGT FORDI MAN ER KRISTEN. Måske du har prøvet det? Forfølgelse kan også være, at man bliver mobbet eller generet, fordi man tror på Jesus. Det kan være, man bliver forfulgt fysisk, eller man bliver forfulgt af mennesker, der siger onde ord til én. I Indien bliver mange, rigtig mange, fysisk forfulgt, fordi de tror på Jesus. Vi mødte nogle af dem. Præster, som er blevet gennembanket. En familie, hvor to af